

The days I'm gone.

By

Epidemas

เด็กสาววัยรุ่นอายุประมาณสิบแปดสิบเก้าปีคือชายช่อดงบัน ไคมาข้างล่าง เธอเขย่งเท้า และค่อขยาศิดประตู่อย่างเบามือ บนท้องถนนเบื้องหน้าในยามดึกสงัดของวันนี้จะไม่เจิบเหงาเหมือนทุกครั้ง เพราะเป็นคำคินของการเฉลิมฉลองวันสง่ท้ายปีใหม่ บ้านหลายหลังถูกประดับประดาตกแต่งด้วยแสงไฟพระพรหิระยิบระยับแบบต้นตรีศต์มาส และสายรุ้งหลากสีที่ห้อยตามเป็นระยะๆ มีป้ายสีทองเขียนด้วยคำว่สวัศศตีปีใหม่ แม้ในเวลาคึกกิกาลเช่นนี้ก็ยังมีเสียงอึกทิกครึกโครมทั้งจากเสียงดนตรีและผู้คนในงานปาร์ตี้ตั้งจน ได้ยินทั่วทั้งบริเวณในละแวกนั้น เด็กสาวหันมองไปยังบ้านที่เป็นต้นเสียงด้วยท่าทางรำคาญ

วันปีใหม่ข่าบอะไรกัน งานไร้สาระพวกนี้ฉันน่อยากจะให้มันหมดจากโลกนี้ไปซะ!!

เด็กสาวพึมพำกับตัวเองและเดินจากไปอย่างหัวเสียดตรงไปยังปากทางเพื่อขึ้นรถประจำทางหน้าหมู่บ้าน ก่อนจะหยิบสมุดเล่มเล็กที่ถือติดตัวไว้ แล้วก้ล้มงคิดๆเขียนๆอยู่คนเดียวที่ม้านั่งใกล้ป้ายจอดรถ

“วันสง่ท้ายปีใหม่วันที่ทุกคนในโลกต่างพากันเฉลิมฉลองจัดปาร์ตี้กันอย่างสนุกสนาน ยังมีแต่ฉันคนเดียวเท่านั้นละมั่งที่ก้กลับรู้สึกเบื่อหน่ายกับทุกสิ่งที่อยู่รอบตัว โดยเฉพาะเสียงเพลงที่เป็ดคังกระหึ่มจนน่ารำคาญทั้งวันทั้งคืน แต่เสียงเพลงพวกนี้ยังถือว่จีบจี้อยเมื่อเทียบกับเสียงที่ฉันไม่ต้องการ ได้ยินที่สุด นั่นก็คือ เสียงของพ่อ ฉันไม่ยอกแม้แต่จะเห็นหน้าตาของเขาด้วยซ้ำ ตั้งแต่ฉันถูกรีไทร์ออกมาจากมหาวิทยาลัย ฉันก็ต้อทนรับฟังเสียงกรนคำตะคอกจากเขาอยู่ทุกวัน คิดว่ฉันเองอยอกจะถูกไล่ออกจากมหาวิทยาลัยมากนักรหรือ ตัวฉันตอนนี้ก็รู้สึกเสียใจและอับอายขยขีหน้าเพื่อนฝูงของตัวเองมากพออยู่แล้ว ทุกวันนี้ฉันไม่กล้าแม้แต่จะมองหน้าผู้คนที่เคยรู้จัก คิดว่ฉันเองไม่รู้รู้สึกเสียใจอะไรเลยงั้นสิ!! ฉันต้อทนเก็บตัวอยู่แต่ในห้องไม่ออกไปพบใครตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา เอาซึมมออกจากมือถือ เปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ งดอนเอ็มและเล่นเฟซบุ๊ก ทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าฉันยังมีตัวตนอยู่ในโลก ฉันอยอกอยู่คนเดียวสักพัก ไม่สิตลอดกาลเลยจะดีเสียกว่า และหลังจากที่นอนคิดอยู่บนเตียงมาทั้งวันเมื่อวาน ฉันก็ตัดสินใจได้แล้ว...ฉันจะหนีออกจากบ้าน...หนีไปให้พ้นจากที่นี่ตลอดไป...จะไม่มีใครพบหน้าฉันได้อีก.”

สักครู่ต่อมารรถประจำทางสายที่เธอต้องการก็มาถึง เด็กสาวโบกรถและก้าวขึ้นไปอย่างไม่ลังเลที่จะหันหลังกลับมา สภาพของเธอคูอดโรยเหมือนคนไม่ได้นอนมาหลายคืนและสีหน้าเศร้าสลดดูไม่เหมือนเด็กสาวที่อยู่ในวัยแรกแย้มที่ควรว่่าเร่งสดไลในวัยเดียวกันเสียเลย เด็กหญิงแรกรุ่งนั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างโดยไม่สนใจสิ่งรอบตัวใดๆทั้งสิ้น รถใหญ่เคลื่อนตัวมุ่งหน้าไปยังเส้นทางปลายทางที่เขียนไว้บนป้ายด้านหน้ารถ “หัวลำโพง”.

“ตอนนี้ฉันอยู่ที่สถานีหัวลำโพง ชื่อคัศจรรย์ไฟกรุงเทพฯ-Butterworth ไม่รู้เหมือนกันว่า บัตเตอร์เวอร์ธมันอยู่ส่วนไหนของโลก รู้แต่ว่าอยู่ประเทศมาเลเซียเท่านั้น ช่างหัวแม่!! ไปตายเอาดาบหน้าแล้วกัน ดึกว่าต้องทนอยู่ในที่สบายกายแต่ไม่สบายใจเพราะถูกคนอื่นดูถูกเหยียดหยามอยู่ทุกวัน ฉันไม่เอาทนสายตาสงสารของเพื่อนบ้านเวลานั้นออกไปข้างนอกแล้วถูกหัวเราะเยาะเย้ยทั้งคำพูดและสายตาอีกแล้ว ฉันเบื่อ โลกที่มีแต่การแข่งขันชิงดีชิงเด่น แข่งกันอยู่ได้ว่าลูกฉัน ได้เข้ามหาวิทยาลัยของรัฐมีชื่อ คณะนี้คณะนี้ เมื่อก่อนตอนฉันเข้ามหาวิทยาลัยได้พ่อกับแม่ก็คุยโวไปเสียทั่วจนเพื่อนบ้านพากันหมั่นไส้กันเป็นแฉะ แต่หลังจากที่ฉัน โคนแดงออกมา สองคนนั้นก็ปิดปากเงียบสนิท เมื่อใครเอ่ยถามถึงฉันก็ทำเป็นเปลี่ยนเรื่องคุยเป็นเรื่องอื่น ทำราวกับว่าฉันไม่เคยมีตัวตนอยู่ในโลก และหันไปพูดเรื่องของน้องสาวที่ตอนนี้เข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังเป็นหน้าเป็นตาให้ครอบครัวแทน การพูดถึงเรื่องของฉันกลายเป็นหัวข้อต้องห้ามของคนอื่น ในการคุยกับพ่อและแม่ เมื่อพ่อกลับมาถึงบ้านก็มักจะมาบ่นคำพูดถึงเรื่องนี้ซ้ำไปซ้ำมาจนทำให้ฉันประสาทเสียจนเกือบเรียกว่าจะเป็นบ้าเลยก็ว่าได้ ทำไมฉันต้องทนอยู่ในที่ๆ ไม่มีใครต้องการ อดตายอยู่ข้างนอกจะยังดีกว่าอยู่อย่างคนไร้ค่าแบบนี้ ฉันขอสาบานว่าต่อให้ฉันจะเป็นอะไรก็ขอขาดขาดตายก็จะไม่ยอมคิดต่อกลับไปที่บ้านอีกเด็ดขาด ฉันเกลียดบ้านที่มีพ่ออยู่ ฉันไม่อยากแม่แต่จะเรียกผู้ชายคนนั้นว่าพ่อด้วยซ้ำ!! ไปอยู่ชะคนละประเทศมันเลยไม่ต้องมาเหยียดแผ่นดินเดียวกันยิ่งดี...”

เด็กหญิงแรกวันที่ก้มหน้าเขียนไดอารี่อยู่นาน แยกหน้ามองนาฬิกาเรือนใหญ่ที่แขวนอยู่หน้าช่องชื่อตู้ของสถานี อีกนานทีเดียวกว่าจะถึงเวลาที่รถไฟออก ไปเดินเล่นแถวนี้ฆ่าเวลาดีกว่า เธอคิด พลังลูกจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่แล้วขึ้นขึ้นมองรอบๆ ตัวที่มีร้านค้าต่างๆ ราวล้อมเต็มไปหมด ทันใดนั้นเด็กสาวก็รู้ดีว่ามีบางสิ่งสะกิดชายเสื้อเธออยู่ด้านล่าง

“พี่ๆ ขอเงินหน่อยครับ” เด็กผู้ชายตัวเล็กอายุประมาณไม่เกินหกขวบ เนื้อตัวและหน้าตามอมแมมเดินเข้ามาสะกิดและแบมือขอเงินด้วยสายตาอ่อนวอน

“พี่ไม่มีหรอก ไปขอพ่อแม่เธอสิ” เด็กสาวตอบด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกและสะบัดหน้าหนี

“หนูไม่มีพ่อแม่...ขอเงินหน่อย” เด็กน้อยตอบกลับพรางก้มหน้านิ่งเงียบ และยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิมพร้อมกับแบมือรอ

“ไปทีอื่นเถอะ บอกว่าไม่มีก็ไม่มีไงล่ะ!!” เด็กสาวควาดกลับด้วยเสียงที่ดูว่าเดิมอีก พลังมองด้วยสายตาเย็นชา

ฉันไม่ใช่ควายนะที่จะให้เด็กอย่างแกหลอกเอาเงินง่ายๆ อยู่ดีๆ ก็เดินมาขอเงิน บ้าหรือเปล่า ฉันเองก็เพิ่งหนีออกจากบ้านมาต้องใช้เงินอย่างประหยัดจริงๆ วิชาด้วย

หญิงสาววัยรุ่นเดินตรงไปยังร้านขายหนังสือเพื่ออ่านหนังสือฆ่าเวลาไปพลางๆ ระหว่างรอขบวนรถไฟที่กว่าจะออกก็อีกหลายชั่วโมง แต่ทันใดนั้นก็มิเสียงประกาศจากสถานีแจ้งเหตุขัดข้องให้ผู้โดยสารทราบดังขึ้น...

“เรียนท่านผู้โดยสารที่เคารพ ขณะนี้รถไฟทุกขบวนไม่สามารถให้บริการได้ เนื่องจากเกิดการประท้วงของพนักงาน ขอให้ท่านผู้โดยสารที่ซื้อตั๋วแล้วสามารถคืนตั๋ว และขอรับเงินคืนเต็มจำนวนได้ทุกช่อง ขอภัยความไม่สะดวกมา ณ.ที่นี้”

นี่มันเรื่องบ้าบออะไรนะเนี่ย!! หญิงสาวคิดพลางสบถกับตัวเอง

ผู้โดยสารที่อยู่ในสถานีต่างมีท่าทีตกใจกับการหยุดออกขบวนรถไฟทุกสถานี บางคนถึงกับโวยวายกับเจ้าหน้าที่อย่างหัวเสีย แถวที่เคยต่อซื้อตั๋วรถไฟกลับเป็นแถวที่ผู้คนยืนเรียงคิวรอรับเงินคืนเต็มทุกช่อง เด็กสาวยืนต่อแถวคืนตั๋วด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์นัก เธอเริ่มคิดไม่ตกว่าจะเดินทางไปด้วยวิธีไหนให้พอกับจำนวนเงินที่มีอยู่เพียงน้อยนิดของเธอ เพราะคิดว่ารถไฟคงเป็นการเดินทางระยะไกลที่ประหยัดที่สุดสำหรับเธอแล้ว แต่ตอนนี้ทุกอย่างกลับพังไม่เป็นท่า หญิงสาวรับเงินคืนมาและกลับมานั่งครุ่นคิดหาทางใหม่ เธอนั่งถอนหายใจอยู่ชั่วครู่ก่อนจะหยิบไดอารี่เล่มเล็กขึ้นมาเขียนระบายความอัดอั้นตันใจให้หายโมโห

“รถไฟไม่ออกทุกขบวนเพราะเกิดการประท้วงเงินหรือ!! พนักงานมันจะมาประท้วงอะไรกันวันนี้วะ!! คนยังจะหนีออกจากบ้านอยู่ มารผจญจริงๆ...ทำไมอุปสรรคในการหนีออกจากบ้านมันมันช่างเยอะเยอะเช่นนี้ คินะว่าตั๋วที่ซื้อมาเอาเงินคืนได้ ไม่งั้นแม่จะโวยให้สถานีแตกเลยคอยดู โช้เว้ย!!”

เด็กหญิงวัยรุ่น โบกธงแตกซี่จากสถานีรถไฟหัวลำโพงและมุ่งหน้าตรงไปยังสถานีหมอชิต เธอยังไม่กล้าขึ้นรถเมล์ไปต่อเอง เนื่องจากไม่เคยออกไปไหนตามลำพังคนเดียวมาก่อน ทำให้หญิงสาวไม่คุ้นเคยเส้นทางและกลัวว่าจะหลงทางไปมากกว่าเดิมก็ได้ ระหว่างนั่งอยู่ในรถตัวเธอก็กังวลไปตลอดทางว่าเงินจะไม่พอจ่ายค่าแท็กซี่ เพราะค่ามิเตอร์บนหน้าปัดวิ่งขึ้นตลอดแม้แต่กระทั่งตอนที่รถหยุดจอดติดไฟแดงก็ตาม

“มิเตอร์นี่ก็วิ่งเอาไว้งเอาแป๊บเดียวพุ่งไปหลายร้อยบาทแล้วเนี่ย ทำไมมันวิ่งเร็วเวอร์ขนาดนี้....ครั้งทางเกือบสามร้อยบาทเข้าไปแล้ว แถมนค่าทางด่วนที่ขึ้นมายังต้องออกเองอีกไม่รวมกับค่าแท็กซี่ด้วย ถึงหมอชิตเงินจะเหลือพอไหมเนี่ย....ดู...ผลอก้มลงมาเขียนไดอารี่แป๊บๆวิ่งไปเกือบสี่ร้อยกว่าแล้ว สี่ร้อยนี่คือเงินค่าแท็กซี่นะไม่ใช่ความเร็วที่รถวิ่ง โอ๊ย!!เห็นตัวเลขในมิเตอร์แล้วอยากเป็นลม”

ในที่สุดรถแท็กซี่ก็พาเธอมาส่งถึงหมอนซิด เด็กสาวลงมาจากรถด้วยความมึนงงเพราะความที่ไม่รู้จะไปต่อทางไหนเนื่องจากมีสายรถให้เลือกขึ้นเป็นจำนวนมาก บวกกับเงินค่ารถที่จ่ายเมื่อครู่ ยิ่งทำให้ตอนนี้สมองของเธอมีมันตีบไปหมด

“จะไปทางไหนคะเนี่ย” เด็กสาวบ่นงมึงมึงกับตัวเอง

ชั่วครู่ชายแก่ที่เป็นพนักงานประจำสถานีแห่งนี้ก็เดินเข้ามาถาม เพราะสังเกตเห็นเด็กสาวยืนนิ่งอยู่ที่เดิมเนิ่นนานแล้วหลังจากลงจากรถ แต่กลับไม่เดินไปไหนเสียที

“หนูจะไปไหนหรือ”

“ไป...ไป...” เด็กหญิงวัยรุ่นตอบอีกอึกเพราะตัวเธอเองก็ยังไม่คิดว่าจะไปไหนเช่นกัน

“อ้าว...จะไปจังหวัดไหนล่ะ ลุงจะได้บอกทางไปซื้อตั๋วได้ถูก” ชายแก่ย้ำถามอีกครั้ง

ระหว่างนั้นสายตาของเด็กสาวพลันไปหยุดที่ป้ายกรุงเทพ-แม่ฮ่องสอน และไม่ทันที่หญิงสาวจะรู้ตัว เธอก็ได้ซื้อตั๋วรถปรับอากาศไปแม่ฮ่องสอนด้วยความช่วยเหลือจากชายพนักงาน โดยไม่ได้ตั้งใจ ตอนนี้ตั๋วรถปรับอากาศกรุงเทพ-แม่ฮ่องสอนที่ออกเวลาสามทุ่มอยู่ในมือของเธอเรียบร้อยแล้ว

“เออ...ไปแม่ฮ่องสอนก็ได้วะ” หญิงสาวอายุน้อยถอนหายใจพลางมองคู่ตั๋วที่เธอเพิ่งซื้อมาแล้วกำมันแน่นอย่างคนที่ตัดสินใจเด็ดเดี่ยวว่าจะไปตายเอาดาบหน้า

ในรถบัสที่มีผู้คนแน่นขนัดต่างทยอยกลับต่างจังหวัดตามภูมิลำเนาของแต่ละคน หลายคนโทรศัพท์เพื่อบอกที่บ้านว่ากำลังจะกลับไปหาช่วงปีใหม่ และอีกหลายคนที่มีท่าทางตื่นเต็นดีใจที่จะได้กลับบ้านของตัวเอง เด็กสาวเฝ้ามองพฤติกรรมของผู้คนที่อยู่รอบตัวพลางคิดในใจ

“คงมีฉันในรถคนเดียวละมั้งที่หนีออกจากบ้าน คนอื่นเขาพากันกลับบ้านของตัวเองกันหมด”

เมื่อนั่งประจำที่นั่งเรียบร้อยแล้วเธอก็เฝ้าประตูที่สะพานด้านหลังมาทอดไว้ค้างหมอนหนุน

และเป็นที่รองเขียนไดอารี่เล่มจั่วไปด้วย เมื่อถึงเวลาออกรถ รถปรับอากาศคันใหญ่จึงค่อยๆ

เคลื่อนตัวออกจากสถานีช้าๆ และเริ่มวิ่งออกมานอกตัวเมืองมากขึ้นเรื่อยๆ อากาศนอกเขตเมือง

ค่อยๆ พาลมหนาวที่พัดผ่านเข้ามาจากหน้าต่างให้หนาวขึ้นๆ แม้แต่แจ็กเก็ตตัวหนาที่เธอใส่มาซึ่ง

ไม่สามารถร่างกายหยุดสั่นเพราะความหนาวได้ พนักงานบนรถโดยสารจึงแจกผ้าห่มให้แก่ทุก

คนบนรถคนละผืนเพื่อเอาไว้ห่มคลายหนาวยามค่ำคืน แม้ว่าเด็กสาวจะเอาまくลุ่มห่อทั้งตัวอย่าง

มิดชิดตั้งแต่หัวจรดเท้าก็ไม่ช่วยให้รู้สึกอุ่นขึ้นแต่อย่างใด มิเสียดก๊กๆของพืนที่กระทบกันเพราะ

ความหนาวสั่นในปากเป็นระยะๆ แม้แต่เมื่อที่เธอเคยใช้เขียนด้วยปากกาดอนนี้ก็ยังไม่สามารถจะ

ขยับไปบนหน้ากระดาษให้ไหลไปตามความคิดที่ใจต้องการได้

“หนาวมาก” เด็กหญิงวัยรุ่นเขียนบรรยายบนหน้ากระดาษว่างเปล่าด้วยข้อความสั้นๆ เพราะไม่สามารถขยับปากกาได้มากไปกว่านี้

รถปรับอากาศสีฟ้า-ขาวคันใหญ่หยุดจอดชั่วคราวเพื่อแวะเติมน้ำมันและรับจอดคนจากสถานีของจังหวัดอื่นเป็นระยะๆ เพิ่มเติม ผู้โดยสารจำนวนหนึ่งเดินลงมาจากรถเพื่อหาซื้อของกินและบางส่วนก็ออกไปเข้าห้องน้ำที่ปั้มน้ำหลังจากที่นั่งดูอยู่ภายในรถเป็นระยะเวลาไม่นาน แม้ว่าคนจำนวนมากจะลงจากรถไปขีดเส้นขีดสายเกือบทั้งคันแล้ว แต่เธอก็กลับไม่รู้สึกลอยลางไปข้างล่างแต่อย่างใด ตลอดเส้นทางเธอไม่เคยรู้สึกหิวหรือปวดจนอยากเข้าห้องน้ำเหมือนคนอื่นๆ ตรงกันข้ามเธอก็กลับนั่งนิ่งเฉยและมองชมวิวนอกหน้าต่างเพียงอย่างเดียว ไม่พูดคุยหรือสบตาใครบนรถ จะว่าเรียกว่าเป็นความรู้สึกเฉยๆ ไม่แยแสต่อโลกรอบข้างก็คงไม่ถูกนัก เพราะตอนนี้ภายในจิตใจของเธอรู้สึกเศร้าเหมือนคนตรอมใจที่ไม่อยากสนใจอะไรจากโลกภายนอกมากกว่า “ลูกอม หมากรั้วใหม่คะ” หญิงวัยกลางคนเดินเข้ามาเร่ขายขนมบนรถบัส หญิงสาวสายหน้าปฎิเสธ แต่หญิงคนนี้ก็กลับไม่สนใจและขัดเขี่ยหมากรั้วใส่มือของเธออย่างรวดเร็ว

“บอกว่าไม่เอาไงล่ะ!!!” เด็กสาวทวาดจนหญิงแม่ค้าหงายหลัง เธอโยนลูกอมที่ถูกแม่ค้าขัดใส่มือไว้ที่นั่นข้างๆตัวอย่างไม่แยแสและเบือนหน้าหนีไปมองออกไปนอกหน้าต่างตามเดิม หญิงผู้นั้นจึงรีบเก็บลูกอมที่มาขายและเดินจากไปทันที

“เมื่อก็มีคนขายลูกอมขึ้นมาเดินขายบนรถ บอกว่าไม่เอา ยังจะมายัดใส่มืออีก จะให้ฉันซื้อจ่ายเงินเขาให้ได้ ช่างไม่รู้จักกาลเทศะเสียจริง ฉันเลยมองตาขวางใส่เพื่อบอกเป็นนัยๆว่า ตอนนี้ยังไม่มีความพร้อมจะซื้อหรือกินอะไรทั้งนั้นแหละ อย่าถือมากได้ไหม เคี้ยวโดนเหนียว!!”

“ท้องฟ้าที่ต่างจังหวัดทำไมมันช่างต่างจากกรุงเทพฯขนาดนี้ ถ้าเป็นกรุงเทพฯรับรองว่าไม่มีทางได้เห็นดาวบนฟ้าชัดแบบนี้แน่ๆ ฉันจ้องมองบนฟ้าผ่านหน้าต่างที่รอตึงอยู่ เวลานี้รถกำลังวิ่งผ่านทิวทัศน์ที่เป็นหุบเขาราวกับภาพวาดสีน้ำมัน ด้วยความที่เป็นช่วงเวลากลางคืนและยังเป็นกลางคืนของฤดูหนาวทำให้ฉันมองเห็นวิวด้านนอกเป็นเพียงภูเขาสีดำสนิท หมอกที่ล่องหนาจัดทำให้เห็นได้แค่เงารางๆสีดำทะมึนที่ทอดยาวพอมองให้รู้ว่าเป็นภูเขาเท่านั้น ตอนนี้ฉันรู้สึกว่าตัวเองอยู่กลางทะเลดาวที่มีดวงดาวหลายร้อยหลายพันดวงเปล่งประกายส่องแสงระยิบระยับรายล้อมตัวไปหมด ที่นี้สวยกว่าแสงไฟตอนกลางคืนของกรุงเทพฯว่าเป็นไหนๆ ธรรมชาติทิวทัศน์ที่สวยงามของท้องฟ้าต่างจังหวัดตลอดเส้นทางเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ฉันคลายทุกข์ในใจตอนนี้ลงไปได้บ้าง”

อากาศที่หนาวเย็นและความล้าจากการนั่งรถโดยสารระยะไกล ทำให้หญิงสาวผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว ตื่นขึ้นมาอีกทีเธอก็ลืมตาเห็นป้ายจังหวัดแม่ฮ่องสอนเสียแล้ว ท่าทางจะใกล้ถึงสถานีที่จะลงแล้วสินะ ยิ่งใกล้ถึงจุดหมายปลายทางมากขึ้นเท่าไรหญิงสาวก็รู้สึกว่าร่ากายของเธอสั้นสะท้าน ไปมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งเธอเองก็ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะอากาศที่หนาวเย็นมากเป็นธรรมชาติของจังหวัดในภาคเหนืออยู่แล้ว หรือเป็นความกลัวที่จะต้องใช้ชีวิตอย่างคนที่ไม่รู้จุดหมายปลายทางคนเดียวเมื่อลงไปถึงพื้นที่กันแน่

เด็กหญิงวัยรุ่นใบหน้าขาวซีดก้าวลงมาจากรถที่จอดสนิท ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยความกังวลและมองไปรอบๆตัวราวกับเด็กน้อยที่กำลังหลงทาง เธอนั่งพักหายใจลงหน้าสถานีที่รถคันใหญ่จอดอยู่ ระหว่างนั้นเธอใช้เวลาเฝ้าดูคนที่เดินผ่านหน้าไปมาพลางกวาดสายตาไปเรื่อยๆอย่างคนเดือนลอยที่ในหัวมีแต่ความว่างเปล่า ทันใดนั้นสายตาของเธอก็หยุดมองชายจรจัดคนหนึ่งที่กำลังนอนอยู่บนเก้าอี้พักผู้โดยสารของสถานีที่รถหยุดลง เนื้อตัวของชายผู้นี้สกปรกและมอมแมม ท่าทางของเขาดูผิดโรยราวกับไม่ได้กินอะไรมาหลายวันแล้ว เสื้อผ้าเก่าๆขาดๆ และเขารดครีมน้ำที่หน้าที่มีแมลงวันบินตอมเป็นระยะๆ ข้างเป็นภาพที่น่าสังเวชใจยิ่งนัก และแล้วก็เหมือนมีคนมากดสวิดซ์ที่หัวของเธอ

เรานี่โง่งจริงๆ...แค่เรามีที่ให้ชุกห้วนนอนและข้าวให้กินครบสามมื้อ ไม่ต้องออกไปเร่ร่อนขอทานก็ดีกว่าคนอื่นอีกหลายล้านคนเท่าไรแล้ว จะมีอะไรในโลกนี้ที่ดีไปกว่าการที่เรามีบ้านไว้ให้กลับไปนอน และมีอาหารให้กินอิ่มครบทุกมื้อได้อีก เราควรพอใจสิ่งที่เรามีอยู่ก็พอแล้ว เรายังดีกว่าคนอื่นมากมายที่ไม่มีบ้านและที่นอนอุ่นๆ ไร้นอนแบบเรา และได้กินอาหารดีๆที่ชอบ บางคนแม้แต่โอกาสจะเลือกกินอาหารที่ชอบยังไม่มีด้วยซ้ำ

เธอเดินตรงไปยังตู้โทรศัพท์และตัดสินใจโทรกลับบ้านทันที ปลายสายที่เธอจำได้ว่าเป็นเสียงของแม่รับโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่อง เป็นครั้งแรกที่เด็กหญิงโทรหาผู้เป็นแม่แต่ไม่สามารถจะพูดอะไรออกมาได้แม้แต่คำเดียว เธอได้แต่หยุดเงิบฟังอย่างเดียวเท่านั้น น้ำตาของเธอไหลออกมาด้วยความรู้สึกผิดเต็มสองข้างแก้ม เธอได้แต่นั่งเงิบและคอยฟังเสียงแม่ที่พูดแต่ฮัลโหลๆทางโทรศัพท์ เหมือนว่าปลายสายจะรู้ว่าเป็นใครจึงรีบปล่อยโฮออกมาทันที “ทันทีที่ฉัน โทรเข้าบ้าน สายปลายทางที่ฉันจำได้ว่าเป็นแม่พูดด้วยเสียงสิ้นเครื่องเหมือนคนที่เพิ่งผ่านการร้องไห้มาหมาดๆ จู๋น้ำตาของฉันก็ไหลอาบเต็มแก้มทั้งสองข้างโดยไม่ทันรู้ตัว ฉันไม่สามารถจะเปล่งเสียงออกมาพูดกับแม่ได้แม้แต่คำเดียว เหมือนแม่จะรู้ว่าฉันนั่น แม่ร้องไห้ออกมาทางโทรศัพท์ทันที แม่พยายามจะขอร้องให้ฉันกลับบ้าน พุดไปแม่ก็สะอึกสะอื้นไปไม่หยุด แล้วถามฉันว่าฉันไม่รักแม่แล้วหรือ รีบกลับมาหาแม่เถอะ คำพูดของแม่ทำให้ฉันรู้สึกผิด

อยู่เต็มหัวใจ นี่ตัวฉันทำอะไรลงไป นอกจากจะทำให้แม่เสียใจเรื่องถูกรังแก ตอนนี้ฉันยังทำให้แม่ทุกข์ใจมากขึ้นเพราะหนีออกจากบ้านอีกหรือ น้ำตาของฉันไหลลงมาถึงหูโทรศัพท์ที่แนบติดอยู่กับหน้า และฉันไม่สามารถหยุดให้มันไหลได้ จนคนที่เดินผ่านไปผ่านมาแคว้นหันมามองฉันด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันจึงเช็ดน้ำตาแล้วบอกกับแม่ว่าเดี๋ยวจะรีบกลับบ้านและวางหูโทรศัพท์ลง นานี่นั้นฉันจึงตัดสินใจว่าจะซื้อตั๋วกลับกรุงเทพให้เร็วที่สุด ฉันรีบเดินไปที่ช่องขายตั๋วและซื้อตั๋วกลับกรุงเทพรอบเช้าทันที ings ที่เพิ่งลงมาจากรอยังไม่ถึงสิบห้านาทีด้วยซ้ำไป ฉันต้องเป็นคนแรกที่ไปกลับกรุงเทพ-แม่ฮ่องสอนที่เร็วที่สุดในโลกแห่งนี้”

เช้าตรู่ของวันแห่งการเริ่มพุทธศักราชปีใหม่ หากใครขึ้นรถทัวร์สายแม่ฮ่องสอน-กรุงเทพ แล้วเห็นเด็กผู้หญิงวัยรุ่นคนหนึ่งนั่งอยู่บนรถบัสนั้นนั่นพลาดสะอึกสะอื้นร้องให้ไปตลอดทางคนเดียวจนดูเหมือนคนบ้า เด็กผู้หญิงคนนั้นคือฉันเอง และฉันต้องขออภัยมา ณ. ที่นี้ด้วยที่ทำให้ทุกคนที่ร่วมชะตากรรมนั่งรถคันเดียวกันกับฉันต้องผวนึกว่ามีผีบนรถทัวร์เพราะเสียงร้องไห้กระซิกๆ ของฉันที่ดังตลอดทั้งคัน รวมไปถึงเสียงส่งน้ำมูกของฉันที่อาจฟังดูน่าขยะแขยงไปบ้างเป็นระยะๆ ของขวัญปีใหม่สุดแสนวิเศษที่ฉันได้รับปีนี้ก็คือ อ้อมกอดของพ่อ กับแม่ และความอบอุ่นในบ้านเล็กๆ ที่มีทุกคนในครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา มีเตียงนุ่มๆ ให้นอน อาหารฝีมือแม่ที่อร่อยยิ่งกว่าข้าวกล่องร้านสะดวกซื้อเป็นไหนๆ การที่ฉันหนีออกจากบ้านครั้งนี้แม้ว่าจะเป็นเวลาที่สั้น แต่ก็ทำให้ฉันเรียนรู้อะไรๆ ได้เยอะทีเดียว (โปรดอย่าเข้าใจผิดว่าฉันกำลังชวนคุณให้หนีออกจากบ้านกันเถอะ!! เพราะมันเป็นการกระทำที่โง่มาก แต่หากคุณอยากออกไปล่าปากกัดค้อนเกลือกิน และไปนอนหนาวให้ยุ่งเหยิงข้างนอกบ้านเสียบ้างก็ขึ้นอยู่กับความชอบแต่ละบุคคล ฉันไม่อาจไปขัดขวางรสนิยมส่วนตัวได้) การที่ฉันได้เดินทางออกไปข้างนอกสู่โลกกว้างคนเดียวบ้าง มันทำให้มุมมองที่เคยคับแคบของฉันเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ฉันได้เรียนรู้ว่าบนโลกที่กว้างใหญ่ใบนี้ เราทุกคนล้วนอยู่แต่ในโลภสมมติ เราอยู่ในโลภสมมติที่คอยเปรียบเทียบกับคนอื่นตลอดเวลาแล้วนำมาทุกข์ ings ที่ทุกอย่างเป็นเพียงแค่สมมติสักจะที่มนุษย์สร้างขึ้นมานั่น ไม่ว่าจะเงินทอง ใบปริญญา ยศตำแหน่ง ชื่อเสียง ทุกอย่างล้วนถูกสมมติขึ้นมาโดยมนุษย์ เหมือนกับความกว้างและความแคบที่มนุษย์นิยามขึ้นเพื่อใช้เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งของตั้งแต่สองสิ่งขึ้นไปคล้ายกับเป็นมาตรวัดอุปมาอุปมัย เป็นสิ่งสมมติที่คุณเทียบขึ้นมากับอะไรบางอย่าง เช่น ถ้าคุณเทียบความกว้างของคลองกับทะเล ทะเลก็จะกว้างกว่าคลอง และคลองก็จะแคบกว่าทะเล แต่หากคุณนำทะเลมาเทียบความกว้างกับมหาสมุทร มหาสมุทรก็จะกว้างกว่าทะเล และทะเลก็จะแคบกว่ามหาสมุทร เหมือนกับการที่

คนเรามักชอบเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่นเพื่ออยากจะมีให้เท่าเทียมเขา หารู้ไม่ว่าการคิดแบบนี้เป็นการมอง โลกทัศน์ที่แคบเพียงด้านเดียวเท่านั้น ทั้งๆ ที่คลอง ทะเล หรือมหาสมุทรต่างก็มีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เพื่อทำหน้าที่เฉพาะอย่างและมีความสำคัญต่อระบบนิเวศในลักษณะจำเพาะของตนเอง หากเราอยากเท่าคนอื่นเราก็ต้องคอยวิ่งตามลู่วิ่งที่เป็นช่องของเขาด้วยความทุกข์เพื่อต้องการวิ่งไล่ให้ทันเขาไปเรื่อยๆ ทำไมเราถึงไม่เลือกที่จะสร้างลู่วิ่งใหม่เองที่วิ่งไปอย่างสบายๆ ไม่ต้องคอยแข่งขันกับใคร เพราะถึงอย่างไรเสียบปลายทางของลู่วิ่งที่เป็นเส้นชัยของมนุษย์ก็ต้องจบลงที่เดียวกันอยู่ดี นั่นก็คือความตาย ความทุกข์เพราะไม่เท่านี้เองที่เป็นสาเหตุหลักทำให้ฉันเก็บมาทุกข์และระหกระเหินหนีออกจากบ้านมา ทุกอย่างเป็นเพียงเพราะความทุกข์เพราะกลัวว่าจะไม่เท่าคนอื่น กลัวจะไม่ได้ดีเท่าคนอื่น ซึ่งเหมือนกับคนที่เราคอยเปรียบเทียบกับความกว้างและความแคบตัวเรากับผู้อื่นอยู่เสมอ นั่นเอง หากเป็นเช่นนี้เราจะหาความสุขจากชีวิตได้อย่างไร เพราะต่อให้หนีเดินทางไปไกลสุด โลกกว้างสักแค่ไหน ความทุกข์ก็ยังคงอยู่ในที่แคบในใจคอยติดตัวเราไปตลอดเส้นทางนั่นเอง.

The End.